05
4/2017

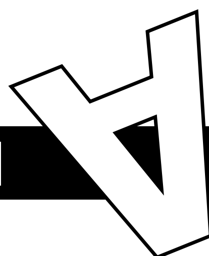
STREET DOGZ

CLASS WAR

Η ΑΝΕΡΓΙΑ, Ή ΑΛΛΙΩΣ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ

Τα αφεντικά γουστάρουν, όσο δεν πάει, να μας βρίζουν. Όλοι κάποια στιγμή έχουμε ακούσει κάποιο αφεντικό να λέει: «Και χάρη σου κάνω που σ' έχω στη δούλεψή μου. Κανονικά θα 'πρεπε να λες και ευχαριστώ, γιατί στην τελική όλοι άχρηστοι είστε». Βέβαια, η υποτίμηση στα λόγια δεν είναι απλά μια σαδιστική συνήθεια των αφεντικών. Είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα της υλικής μας υποτίμησης στην πράξη.

Ας πάρουμε για παράδειγμα την ανεργία. Οι ειδικοί των αφεντικών δεν σταματάνε να επαναλαμβάνουν ότι υπεύθυνοι γι' αυτήν είμαστε εμείς. «Δεν έχετε τα κατάλληλα προσόντα και τις απαιτούμενες γνώσεις και ικανότητες για να σας προσλάβουν». «Είστε κάτι χαραμοφάηδες που προτιμάνε να παίρνουν το επίδομα ανεργίας, από το να βγουν να ψάξουν για καμιά δουλειά». «Είστε επιλεκτικοί και απορρίπτετε τις δουλειές εκείνες που δε σας γεμίζουν το μάτι, αναζητώντας άλλες καλύτερες».

Στην πραγματικότητα,τα αφεντικά δεν νοιάζονται, αν υπάρχουν αρκετές δουλειές για την πάρτη μας. Το μόνο που τους νοιάζει είναι να βγάζουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο κέρδος από τη δουλειά μας. Γι' αυτό και όταν ζορίζονται οικονομικά, απολύουν αβέρτα εργαζομένους, αναγκάζουν αρκετούς και αρκετές να δουλεύουν 10ωρα και 12ωρα για να μην προσλάβουν επιπλέον προσωπικό, κλείνουν τις επιχειρήσεις τους και τις μεταφέρουν σε χώρες με «φτηνότερο εργατικό δυναμικό». Τέτοιου είδους αποφάσεις δεν παίρνουν μόνο τα ελληνικά αφεντικά, αλλά τα αφεντικά όλων των καπιταλιστικών κρατών. Το ζητούμενο για αυτά δεν είναι η διατήρηση ή αύξηση των θέσεων εργασίας, αλλά η διατήρηση και η αύξηση των κερδών τους, το να μας αναγκάσουν δηλαδή να δουλέψουμε για όσο το δυνατόν λιγότερα.

Τα αφεντικά φορτώνουν σ' εμάς τις δικές τους ευθύνες για την ανεργία, γιατί έτσι τα συμφέρει. Γιατί, ενώ για μας, η ανεργία είναι μια περίοδος παρατεταμένης αφραγκίας, ανασφάλειας ή και απελπισίας, γι' αυτά είναι μια πρώτης τάξης ευκαιρία να μας πατήσουν ακόμη περισσότερο στο σβέρκο. Στα μάτια τους, οι άνεργοι είναι ένα (μεγάλο) κομμάτι της εργατικής τάξης που μένει αναξιοποίητο για κάποιο χρονικό διάστημα. Και επειδή τα αφεντικά δε γουστάρουν καθόλου να μας βλέπουν να «καθόμαστε», κανονίζουν να μας βάζουν να δουλεύουμε για ψίχουλα σε διαφόρων ειδών προγράμματα του ΟΑΕΔ για την «καταπολέμηση της ανεργίας» (βλ. «voucher», «κοινωφελή» κλπ.).

Όσους εργάζονται σ' αυτά, τους παρουσιάζουν σαν αποδέκτες της κρατικής «φιλανθρωπίας» και τους βαφτίζουν «ωφελούμενους», «καταρτιζόμενους», «μαθητευόμενους» ή όποια άλλη λέξη σκαρφιστούν για να τους υποτιμήσουν. Στην πραγματικότητα, όμως, είναι κανονικοί εργάτες και εργάτριες, που δουλεύουν σε κανονικά πόστα και παράγουν κέρδος για λογαριασμό των αφεν-

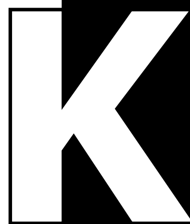
τικών τους. Την ίδια στιγμή, το κράτος κανονίζει, ώστε η εργασία τους να μην αμείβεται ως «κανονική»: μισθός κάτω από τον βασικό, ένσημα μη συντάξιμα, αλλά μόνο για το βιβλιάριο υγείας, πληρωμές μετά από μήνες, επιδόματα, δώρα και συνδικαλιστικά δικαιώματα ανύπαρκτα.

Αυτό που τα μεμονωμένα αφεντικά ψάχνουν από τα προγράμματα αυτά, είναι να «τσιμπήσουν» άμεσα «τζάμπα» εργάτες, αντικαθιστώντας συχνά κάποιους παλιότερους και καλύτερα αμειβόμενους με φτηνότερους «ωφελούμενους». Όμως, η πραγματική σημασία των προγραμμάτων αυτών δεν περιορίζεται στο αν ο κυρ Μήτσος με την τάδε επιχείρηση, θα βρει πάμφθηνους εργάτες μέσω ΟΑΕΔ σήμερα. Το ζήτημα είναι, αν όλοι οι κυρ Μήτσοι μετά από 10 χρόνια, θα εξακολουθήσουν να βρίσκουν πάμφθηνους εργάτες, με ή χωρίς τη βοήθεια του ΟΑΕΔ.

Ο ΟΑΕΔ λοιπόν πρωτοστατεί στο φτιάξιμο μιας νέας, περισσότερο υποτιμημένης, εργατικής τάξης. Αυτό που διδάσκονται, όσοι δουλεύουν στα προγράμματα αυτά, είναι να εξοικειώνονται και να πειθαρχούν όλο και περισσότερο σ' ένα νέο εργασιακό μοντέλο. Σ' ένα μοντέλο που κυριαρχούν η μερική απασχόληση, οι χάλια μισθοί, τα μισά ή καθόλου ένσημα, τα ελαστικά ωράρια, το διαδοχικό πέρασμα από σκατοδουλειά σε σκατοδουλειά και από εκεί στην ανεργία, και τούμπαλιν.

Όμως, όσο υψηλοί και να είναι οι δείκτες της ανεργίας, όσο «άχρηστους» και να μας βαφτίζουν τα αφεντικά και οι λακέδες τους, όσο «ευεργετούμενους» και να μας παρουσιάζουν, ένα πράγμα είναι σίγουρο. Τα αφεντικά μας έχουν ανάγκη. Γι' αυτό και μας υποτιμούν με κάθε δυνατό τρόπο, τόσο στα λόγια όσο και στις πράξεις. Μας χρειάζονται, γιατί χωρίς εμάς κέρδος δε βγαίνει. Και φοβούνται πάντα, μήπως πάρουμε χαμπάρι ότι οι πραγματικά άχρηστοι είναι αυτοί, και αποφασίσουμε να ξεμπερδέψουμε μαζί τους μια και καλή.

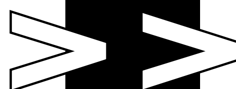
ΚΟΥΠΟΝΙΑ: ΑΥΤΗ Η ΠΑΝΟΥΚΛΑ

Όσοι δεν πληρωνόμαστε ήδη ένα μέρος του μισθού μας σε κουπόνια, έχουμε αρχίσει να ακούμε όλο και περισσότερες περιπτώσεις φίλων και γνωστών που πληρώνονται έτσι. Πωλήτριες που παίρνουν «μπόνους» σε κουπόνια, υπάλληλοι που ένα μέρος των μαύρων χρημάτων που έπαιρναν πριν, τώρα τα παίρνουν σε κουπόνια, ντελιβεράδες που παίρνουν ένα μεγάλο μέρος του κανονικού μισθού τους σε κουπόνια. Μπήκαν, ξαφνικά, στη ζωή μας, αυτά τα μαγικά χαρτάκια και δεν ξέρουμε τι είναι. Ας δούμε πρώτα απ' όλα, όμως, τι σκατά έπαθαν όλα τα αφεντικά και, ξαφνικά, αποφάσισαν όλοι μαζί σαν συνεννοημένοι να μας πληρώνουν με λεφτά της Μονόπολης.

Πρώτα απ' όλα είναι συνεννοημένοι. Εντάξει, μη φανταστείτε ότι μαζεύονται κάπου σε μια μεγάλη σκοτεινή αίθουσα καπνίζοντας πούρα, πίνοντας μπέρμπον, συζητώντας πως θα μας την φέρουν. Αλλά βρίσκονται, συζητάνε, διαβάζουν Καθημερινή, παίρνουν φτηνούς εργάτες από τον ΟΑΕΔ και γενικά ψάχνονται για το πως να μας πατήσουν κάτω.

Μια από τις τελευταίες τους ιδέες είναι τα κουπόνια. Και είναι μια καλή ιδέα για τα αφεντικούλια για διάφορους λόγους. Ο πρώτος είναι ότι γλιτώνουν πολλά πολλά λεφτάκια. Για παράδειγμα, 100 ευρώ σε κουπόνια κοστίζουν αρκετά λιγότερο από 100 αληθινά ευρώ στο αφεντικό. Μόλις βρήκε το αφεντικούλι έναν τρόπο να σε δουλεύει ότι σου δίνει τα ίδια λεφτά, ενώ στην πραγματικότητα σου έκανε μείωση μισθού. Μετά, τα κουπόνια στα δίνει, αλλά κρατήσεις για ασφάλιση επί των χρημάτων που αξίζουν τα κουπόνια δεν πληρώνει. Κι άλλα λεφτάκια γλίτωσε το αφεντικούλι. Θα πει κάποιος, εντάξει, εμένα μαύρα μου τα έδινε, τι κρατήσεις μου λες τώρα. Μη βιάζεσαι, κι από δω γλιτώνει το αφεντικό. Τα μαύρα που σου έδινε, δεν μπορούσε να τα δείξει στο κράτος, αυτός είναι ο ορισμός των μαύρων. Άρα, έμοιαζε να έχει περισσότερα έσοδα απ' όσα είχε πραγματικά και φορολογούνταν γι' αυτά. Οπότε, αν αντί για μαύρα στα δίνει σε κουπόνια, δεν φορολογείται επί αυτών που σου δίνει, ξοδεύει λιγότερα και γενικά η ζωή γι' αυτόν είναι, και είναι ωραία. Για να μην πολυλογούμε πάντως, κρατήστε ότι με τα κουπόνια τα αφεντικούλια γλιτώνουν πολλά λεφτάκια.

Θα μας πείτε, κι εμένα τι με νοιάζει αν γλιτώνει αυτός, εγώ τα χρειάζομαι κι ας είναι σε κουπόνια. Ας μου δίνει τα ίδια και δεν πειράζει. Κι εμείς, θα σου πούμε ότι δε μας προσέχεις και μας στεναχωρείς. Με κουπόνια καφέ πίνεις με το αγόρι σου έξω; Όχι. Μπύρα και τσιγάρα από το περίπτερο παίρνεις; Ούτε. Σινεμά δεν το συζητάμε, αυτά είναι πολυτέλειες. Άρα 1 ευρώ σε κουπόνι δεν έχει την ίδια αξία με 1 ευρώ σιδερένιο, μιας και δεν μπορείς να το ξοδέψεις στα ίδια πράγματα. Οπότε μόλις μειώθηκε ο μισθός σου και δεν το κατάλαβες. Γι' αυτό σου λέμε. Στα αφεντικούλια δε χαρίζουμε λεφτάκια, μόνο ροχαλίτσες.

Θα σε πληρώσω
με κουπόοον...

MY CLASS
MY PRIDE

CHOK

Ο Γιώργος έδειρε το αφεντικό. Έδειρε το αφεντικό γιατί μετά από μια βδομάδα δουλειάς στο μαγαζί, κι αφού το αφεντικό του έριξε το μεροκάματο που είχαν συμφωνήσει, πήγε να του πληρώσει τα μισά από τα λεφτά με κουπόνια. Πήγε ο Γιώργος να πάρει τα λεφτά του μετά από μια βδομάδα σκληρής δουλειάς και ο βλάκας το αφεντικό πήγε να του δώσει χαρτάκια της μονόπολης. Ο Γιώργος δεν τα έπαιρνε. Το αφεντικό επέμενε. Ο Γιώργος έκλαιγε από τα νεύρα του. Το αφεντικό επέμενε. Ο Γιώργος τον άρχισε στις γρήγορες το αφεντικό γιατί πολύ επέμενε. Πήρε και τα αληθινά λεφτά του από το ταμείο του μαγαζιού και έφυγε. Αν τον ρωτήσεις τον Γιώργο γιατί δεν έπαιρνε τα κουπόνια θα σου πει «άμα πάω για καφέ δεν μπορώ να τον πληρώσω με αυτές τις μαλακίες». Ο Γιώργος έχει δίκιο.

Όλο και περισσότερα αφεντικά θέλουν να μας πληρώνουν με κουπόνια. Αλλά γιατί τους έχει πιάσει τέτοια πρεμούρα; Το μόνο σίγουρο είναι ότι έτσι γλιτώνουν λεφτά, από τη μία γιατί το κόστος των κουπονιών για το αφεντικό είναι μικρότερο από την αξία που γράφουν πάνω, από την άλλη γιατί δεν πληρώνουν εισφορές για τα κουπόνια. Αλλά αυτό δεν είναι το σημαντικότερο. Το σημαντικότερο είναι πως τα ευρώ που θα παίρναμε σε αληθινά λεφτά και θα τα κάναμε καφέ ή μπύρα με φίλους, σινεμά, γήπεδο ή βιντεοπαιχνίδια, ή και «μπάφοι, ουίσκι και χέβι-μέταλ δίσκοι», τώρα θέλουν να τα παίρνουμε σε χαρτάκια που χρησιμεύουν μόνο στο σουπερμάρκετ. Θέλουν να γίνουμε δηλαδή κάτι μίζερα και μουρόχαβλα πλάσματα που θα πηγαίνουν από το σπίτι, στη δουλειά, στο σουπερμάρκετ και πάλι πίσω. Θέλουν, μαζί με την αξία του μισθού μας, να μειωθεί και η αξία της ζωής μας. Στην τελική, ό,τι θέλουμε θα τα κάνουμε τα λεφτά μας!

Το ζητούμενο δεν είναι να πλακώσουμε όλοι στις μάπες τα αφεντικά μας. Αν και ωραία θα ήταν! **Το ζητούμενο είναι να μπορούμε να αντισταθούμε συλλογικά στην υποτίμηση μας** και να έχουμε κάνει ό,τι χρειάζεται ώστε όταν το αφεντικό μας πει «θα σε πληρώσω με κουπόνια» εμείς να μπορούμε να πούμε:

Όχι, δεν θα με πληρώσεις με κουπόνια!

3/2017

CLASSWARDOGZ

classwardogz@gmail.com - autonomia71.wordpress.com

Αφίσα που κολλήθηκε στις γειτονιές της Αθήνας το Μάρτιο του 2017 από τους classwardogz

ΤΙ ΣΚΑΤΑ ΘΑ ΤΙΣ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΟΣΕΣ ΤΥΡΟΠΙΤΕΣ;

Είναι μερικές μέρες που έχω τελειώσει από το τυροπιτάδικο που δουλεύω και κάθομαι και σκέφτομαι ακόμα, λέω: μα τι καθόμουν εκεί μέσα και άκουγα τόσες ώρες. Πόση κλάψα από το αφεντικό να αντέξει ένας άνθρωπος. Πόσες ίδιες βλακείες από τα στόματα διαφορετικών αφεντικών ότι έβαλαν, δηλαδή, όλες τους τις οικονομίες να ανοίξουν αυτό το τυροπιτάδικο για να μην έχουν κανένα πάνω από το κεφάλι τους. Αυτό το τυροπιτάδικο και το επόμενο και το επόμενο... Κατάλαβες; Για να τον έχουμε εμείς, δηλαδή, πάνω από το δικό μας κεφάλι και να συμμεριζόμαστε και τα ζόρια τους. Αμ δε!

Και σαν να μην έφταναν όλοι αυτοί, έχουμε και τους δημοσιογράφους να ξεσπαθώνουν κάθε τρεις και λίγο σε έγκριτες εφημερίδες για τα δικά τους άγχη (και των αφεντικών τους) για το τι μέλλει γενέσθαι σε αυτόν τον τόπο, για τη φτωχή και ανέμπνευστη εγχώρια επιχειρηματικότητα[1]. Αναρωτιούνται και αυτοί με τη σειρά τους, μα πόσα τυροπιτάδικα θα ανοίξουν βρε αδερφέ;

Το δικό μας πρόβλημα, όμως, είναι το κάθε αφεντικό που έχουμε απέναντί μας κάθε μέρα στη δουλειά και που θέλει να του λέμε και ευχαριστώ που ρίσκαρε σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς και έτσι έχουμε δουλίτσα. Που δανείστηκε από τους πάντες προκειμένου ν' ανοίξει το τυροπιτάδικο, το μπαρ, το σουβλατζίδικό του... Γι' αυτόν το να τον φωνάζεις «επιχειρηματία», αποτελεί αυτοσκοπό και θα ψάξει 1000 τρόπους για να τα καταφέρει. Με άλλα λόγια, θα ψάξει 1000 τρόπους για να μη καταλήξει εργάτης. Δεν θέλει να αποδεχθεί ότι ήρθε η σειρά του να κάνει μια σκατοδουλειά από αυτές που τόσο καιρό πίστευε ότι είναι για τους «άλλους». Ο ίδιος είναι πλέον μια συνηθισμένη φιγούρα. Βρίσκεται μονίμως στο κυνήγι της αρπαχτής, ψάχνοντας να βρει τον κατάλληλο τρόπο για να ξεπατώσει κάποιον ή κάποια από εμάς.

Τον έχουμε υποστεί και ανεχθεί σε πολλές δουλειές. Όπως κάθε αφεντικό, μικρό ή μεγάλο, έτσι και αυτόν δεν θα πάψουμε να τον σιχαινόμαστε. Είναι, ακριβώς, ο ίδιος μαλάκας που δεν κολλάει ένσημα και σου κοπανάει υποχρεωτικό ρεπό ή βολτίτσα, αν μυριστεί κλιμάκιο του ΙΚΑ σε ακτίνα χιλιομέτρου. Ο ίδιος μαλάκας που θα πρήξει τον διανομέα να τρέχει, να μπαίνει ανάποδα σε δρόμους και να μη μπερδεύει τις παραγγελίες. Αυτός είναι πάλι που θα σε υποχρεώσει να είσαι ευγενικός, φιλικός και εξυπηρετικός προς τους πελάτες του. Τους πελάτες του. Γιατί αυτοί που κάνουν ποδαρικό στο κωλομάγαζο του μικροαστού είναι είτε η οικογένειά του, είτε οι συγγενείς του, είτε φίλοι από τον στρατό, το γήπεδο, τα μπουζούκια, είτε οι ρουφιάνοι και οι μπάτσοι της γειτονιάς με τους οποίους θέλει να τα 'χει καλά πάση θυσία.

Μέσα σε αυτό το παιχνίδι, όμως, βρισκόμαστε μπλεγμένοι και εμείς. Οφείλουμε να το έχουμε καλά στο μυαλό μας, όσο τα ευκαιριακά αφεντικούλια συνεχίζουν να ξεφυτρώνουν, να φαλιρίζουν και να διαδέχονται ο ένας τον άλλο. Γιατί τελικά, στο παιχνίδι αυτό παίζονται οι ζωές μας και με τ' αφεντικά βρισκόμασταν πάντα σε αντίπαλες ομάδες.

1.«Ανοίγουν καφέ, μπαρ και σουβλατζίδικα ενώ κλείνουν εργοστάσια», *Καθημερινή*, 2/02/2017.

Τ

«ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΑ»:

ΟΙ ΠΥΞ-ΛΑΞ ΚΑΙ Η ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

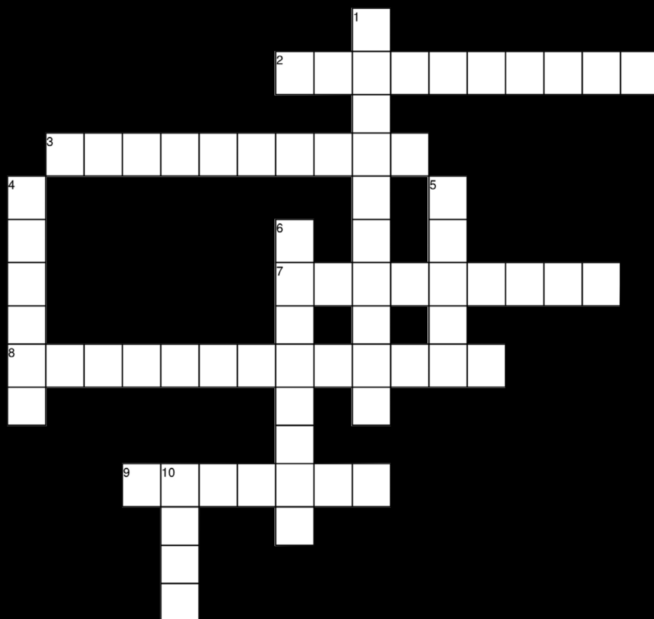
Από τα μέσα του 2010, που η κρίση αποφάσισε να μας κάνει παρέα για τα καλά, το ελληνικό κράτος προσπαθεί να μας πείσει ότι δεν πρέπει να πολυαγχωνόμαστε, γιατί «όπου να 'ναι θα περάσει το κακό». Γιατί «η ελληνική οικονομία είναι πλέον έτοιμη να ξεπεράσει τα προβλήματά της και να βαδίσει στο δρόμο της ανάπτυξης». «Οι τράπεζες είναι πια θωρακισμένες και δεν θα χρειαστούν άλλη ανακεφαλαιοποίηση. Αυτή ήταν η τελευταία». Επίσης, «το δημόσιο χρέος είναι βιώσιμο. Αυτή είναι η τελευταία φορά που το ελληνικό κράτος δανείζεται από το μηχανισμό στήριξης του ΔΝΤ και της ΕΕ». Γι' αυτό και «τα μέτρα αυτά είναι τα τελευταία μέτρα που πρόκειται να παρθούν».

Ωστόσο, γνωρίζουμε ότι όλες αυτές οι «τελευταίες φορές», καθόλου τελευταίες δεν ήταν. Η φάση μοιάζει με τις «τελευταίες συναυλίες» που ξοφλημένες μπάντες σαν τους Πυξ-Λαξ δίνουν κάθε τόσο. Κανείς δεν πιστεύει πως πράγματι αυτή είναι η τελευταία φορά. Κάτι παρόμοιο ισχύει και για τα προβλήματα του ελληνικού καπιταλισμού. Δεν γίνεται να τελειώσουν έτσι απλά. Αντίθετα, παραμένουν εδώ και χρόνια οξυμένα. Οι επιχειρήσεις που κλείνουν, συνεχίζουν να είναι περισσότερες από αυτές που ανοίγουν. Τα πιστολιασμένα δάνεια των ελληνικών τραπεζών συνεχίζουν να αυξάνονται. Το κρατικό χρέος συνεχίζει να μην είναι «βιώσιμο» και να διογκώνεται μέρα με τη μέρα.

Βέβαια, όλα τα παραπάνω είναι προβλήματα των αφεντικών. Γι' αυτό, ο μόνος λόγος για τον οποίο θα 'πρεπε να μας απασχολούν, είναι ότι το ελληνικό κράτος φροντίζει να τα φορτώνει στις δικές μας πλάτες. Πως; Παίρνοντας συνεχώς «καινούργια μέτρα» που μας φτηναίνουν ως εργάτες και εργάτριες, προσπαθεί να σώσει τα ελληνικά αφεντικά από τον ομαδικό φούντο. Με άλλα λόγια, οι μισθοί, οι συντάξεις, και γενικά οι συνθήκες κάτω από τις οποίες δουλεύουμε και ζούμε πάνε καθημερινά από το κακό στο χειρότερο, γιατί μόνο έτσι μπορούν τα ελληνικά αφεντικά να τη βγάλουν καθαρή.

Γι' αυτό την επόμενη φορά που θα ακούσετε κάποιον υψηλά ιστάμενο του ελληνικού κράτους να λέει τη φράση «αυτή είναι τελευταία φορά που...», μην τσιμπήσετε. Πρόκειται για μια ακόμη ιστορία που στοχεύει να μας χρυσώσει το χάπι. Και αυτό μέχρι την επόμενη φορά που «θα χρειαστεί να κάνουμε όλοι μας(!) θυσίες». Το πραγματικό ζήτημα λοιπόν βρίσκεται αλλού:

για πόσο καιρό θα καθόμαστε να ακούμε το ίδιο παραμύθι;

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΓΙΑ ΔΥΝΑΤΟΥΣ ΛΟΥΦΑΔΟΡΟΥΣ...

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

2) Πατέρας της γεωμετρίας και τσακάλι στα οικονομικά -πώς να μη γίνει υπουργός;

3) Μορφή «εργασίας» (λέμε και καμιά μαλακία) που το κράτος προσπαθεί να μας πείσει ότι δεν ωφελεί αποκλειστικά και μόνο τα αφεντικά, αλλά κι εμάς. Να δεις που αυτοί θα μας βάλουν να κόψουμε και τις τυρόπιτες...

7) Σόου με αργόσχολους γελοίους που -και καλά- παλεύουν να επιβιώσουν σε εξωτικό νησί. Θα είχε πολύ περισσότερο ενδιαφέρον αν γυριζόταν στη δουλειά σου.

8) Αθλητής του NBA, μετανάστης δεύτερης γενιάς, που αποδεικνύει ότι ο μόνος τρόπος για να πάρεις την ελληνική ιθαγένεια και να γλυτώσεις την απέλαση ή το στρατόπεδο συγκέντρωσης, είναι να είσαι αστέρι στο μπάσκετ. Οι κοντές και οι λαπάδες, ας προσέχαμε.

9) Δεν είναι πόνυ ούτε πεπόνι/είναι κομμάτι του μισθού σου/το ρημάδι το...

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Γνωστή εφημερίδα που υποστηρίζει ότι για όσα τραβάμε δεν φταίνε τα μικρά, μεγάλα, εθνικά, πλανητικά αφεντικά, αλλά οι τυρόπιτες.

4) Όνομα ζόμπι ελληνικού συγκροτήματος. Παρότι στα αρχαία σημαίνει «με γροθιές και με κλωτσιές», ανέκαθεν τερμάτιζε την κλαούρα.

5) Αμερικανός πρόεδρος που έφερε την επανάσταση στην κομμωτική των φασιστών, καταργώντας το λουκ «γλόμπος» κι επιβάλλοντας το μαλλί-κληματαριά.

6) Ένα Αχ (τυχαίο;) και ένα ...... μας δίνουν το επώνυμο της Υπουργού Εργασίας.

10) Οργανισμός Ανελέητης Εκμετάλλευσης και Δουλείας, γνωστός με τα αρχικά του.

Οι class war dogz είναι μια αυτόνομη πολιτική ομάδα που δημιουργήθηκε τον Σεπτέμβρη του 2013. Ως εργάτες και άνεργοι, στα κεφάλια των οποίων σκάει μία πραγματικότητα που έχει πίσω της σαράντα χρόνια ταξικής ήττας και ειρήνης με τα αφεντικά, έχουμε, με πικρό τρόπο, συνειδητοποιήσει ότι εκεί ακριβώς βρίσκεται η καταγωγή της οικονομικής κρίσης και του νέου ελληνικού φασισμού. Ξέρουμε ότι θα επιβιώσουμε, υλικά και διανοητικά, μόνο αν είμαστε μαζί με αυτούς που τρώνε τα ίδια πακέτα με εμάς και μόνο αν μιλάμε και αν ενεργούμε με τις δικές μας δυνάμεις και για λογαριασμό μας. Μόνο αν προσπαθούμε να βγάλουμε άκρη συλλογικά κι αυτόνομα. Το συγκεκριμένο έντυπο, λοιπόν, που κρατάτε στα χέρια σας είναι ένα ακόμη μέσο για την επίτευξη αυτού του σκοπού.

Για περισσότερο υλικό επισκεφθείτε: **classwardogz.wordpress.com**
και για επικοινωνία: **classwardogz@gmail.com**

